

יאיר אגמון • אוריה מבורך

יום אחד באוקטובר

ארבעים גיבורים, ארבעים סיפורים

מהדורה מוגבלת
לציון שנה למאורעות

תוכן העניינים

9	הקדמה ראשונה – לָמָּה.....
15	הקדמה שנייה – איך..... "אתה מחזיק את הדלת, אני עם הילדה"
21	סיפורה של שִׁילֵי עטרי..... נס פך הוּוּזְלִין
35	סיפורם של האחים שרעבי..... אולי צריך לחזק כאן את הכוח האימהי
45	סיפורה של טלי חדר..... בדיוק הפוך מכל סיפורי הגבורה האלה שיש
53	סיפורו של שלמה רון..... זה דור של גיבורים
59	סיפורו של מתן אברג'יל..... ניסיתי לעזור כמה שאני יכולה
69	סיפורה של גלי אילון..... אם אני נוסע בשבת אני נוסע בשביל להציל חיים
79	סיפורו של אמבולנס חמישים וארבע..... היא החליטה להיות לוחמת
93	סיפורה של עדן אלון לוי..... יש לי חבר'ה שמחכים לי במסיבה
101	סיפורו של יוסף אלזיארדנה.....

עד הפלסטר האחרון

- 111 סיפורה של עמית מן
למות כאנשים חופשיים
- 121 סיפורו של יותם חיים
הוא נהרג על האדמה שהוא אהב
- 131 סיפורו של אוריאל אברהם
הבן אדם הכי לא בינוני בעולם
- 139 סיפורו של גיא שמחי
בכיתי כי הרגשתי שגם אנחנו שייכים
- 147 סיפורה של קמיל ג'סלבה
כמו אנרכיסט טוב
- 157 סיפורו של ענר שפירא
אני הולך להציל את הבנים שלי
- 167 סיפורו של אייל אהרון
אני מרגישה את אבא כל הזמן
- 181 סיפורו של דניס בלנקי
האדרנלין עוזר, וגם אבא עוזר
- 187 סיפורו של אפק לבני
פחדתי שמישהו יגלה שאני לא קשור
- 195 סיפורו של ערן מסס
הייעוד שלי בחיים זה ליילד בני אדם
- 205 סיפורה של מיכאלה קורצקי
מי מתאהב אחרי דייט ראשון!
- 215 סיפורו של נטע אפשטיין
יש לי סוס פרא בבית
- 223 סיפורו של יהונתן צור (ברנש)
מפקדת מהמקום הנשי
- 233 סיפורה של אור בן יהודה
לא חיפשתי להיות גיבור, אבל ככה יצא
- 249 סיפורו של רמי דוידיאן
אבא, אתה לא משאיר אותנו לכר
- 259 סיפורה של הדר בכר

	אבא שלי באמת היה הכי חזק בגן
267	סיפורו של אבי עמר
	גם דוד המלך ניצח את גוליית עם אבנים
277	סיפורו של יונתן אלעזרי
	הורדתי את שניהם מהשירותים
285	סיפורו של אליה לילינטל
	"אני יוצאת, יש מחבלים"
291	סיפורה של מורן טדגי
	אני לא רק ראיתי את המוות, אני התחבקתי איתו
301	סיפורו של מיקי
	כל דבר שהוא עשה, הוא עשה בשלמות
311	סיפורו של יעקב קרסנינסקי
	כל אחד קופץ את הבנג'י שלו
321	סיפורו של שחר בוצחק
	צרחתי כמו משוגעת עד שנרגעתי
331	סיפורה של נסרין יוסף
	שני דברים השאירו אותי בחיים
341	סיפורו של ידין גלמן
	גיבור הוא אדם שאינו יכול לעמוד מנגד
353	סיפורם של האחים סלוטקי
	וכל זה כשהוא עם כפכפים
361	סיפורו של עידו הרוש
	קופסה עם ירקות חתוכים
369	סיפורו של יצהר הופמן
	הכתובת הייתה על הקיר
379	סיפורה של שי אשרם
	לא משנה מה, אנחנו לא נכנעים
391	סיפורו של יוחאי דוכן
	אם לא אני אז מי
405	סיפורו של דניאל פרץ
	זה קדושת אדם
427	סיפורו של יוסי לנדאו

תודה אבא שאתה חי

- 439 סיפורם של תומאס ואמילי הנד
שנלך בדרך הזאת, בדרך הלבנה
- 455 סיפורו של עווד דראושה
אחרית דבר
- 461 יוסף חראד
- 468 מפת המאורעות

הקדמה ראשונה – למה

1.

בשבעה באוקטובר 2023 התהפכו עלינו החיים. אלפי מחבלים צמאי דם, חסרי לב ושונאי אדם, חצו את קו הגבול, ואז טבחו ורצחו ושרפו ואנסו וחטפו, גברים, נשים, קשישים וילדים. זה היה היום הקשה והמר בתולדות מדינת ישראל. ברגע אחד, בשעת בוקר מוקדמת, הפכנו כולנו מבעלי בית לפליטים. מישראלים ליהודים נרדפים. למעלה מאלף ומאתיים אנשים נרצחו ביום הזה. מאתיים שישים בני אדם נחטפו. אלפים רבים נפצעו. מיליונים התחבאו במקלטים. הטרור הכה בנו, בכל הכוח, ללא רחם. נותרנו עזובים ומפוחדים.

כל זה קרה ביום אחד באוקטובר. יום עצוב כל כך. בתוך פחות מעשרים וארבע שעות, מדינת ישראל השתנתה ללא הכר. ההיסטוריה דפקה בדלת. מאז השואה לא נרצחו כל כך הרבה יהודים ביום אחד. הארץ התמלאה בהורים ובאחים שכולים, באלמנות וביתומים. הרשתות החברתיות התמלאו בפוסטים של אנשים שחיפשו את יקיריהם. מאות אלפי אזרחים מיישובי העוטף ומגבול הצפון נמלטו מבתיהם והפכו לפליטים. זה היה הרגע הכי עצוב שלנו. הכי נמוך שלנו. הכי חלש שלנו. והצלקות השותתות שנתרו בנו מאותו יום אפל, ילוו אותנו כל החיים.

2.

אבל, ואין אבל חשוב מזה, מתוך אותה קטסטרופה היסטורית איומה שעמדה עלינו לכלותינו – קמו ועלו לנו גיבורים. גיבורות וגיבורים. בין תימרות העשן לנחילי הדם, צצו לנו אנשים גדולים. הם יצאו מהבית, בלי פחד, נסעו אל התופת, ונלחמו, והצילו חיים. הם חילצו פצועים תחת אש בשדות קטל. הם שרדו עם תינוקות בת חודש בממ"ד. הם קפצו על רימון בנגמ"ש כדי

להציל חברים. הם הוציאו כסף מהארנק וניסו לשכנע מחבלים. הם חיבקו ילדה קטנה שיצאה משאול המנהרות. הם חיבקו חייל שחטף הלם קרב מול כל המכוניות השרופות.

הם היו גיבורים. גיבורים כמו פעם. כמו בתנ"ך, כמו בתש"ח. גיבורים מסוג גיבורים. ולצד העצב המר והכלימה הצורבת, לצד הפחד, המועקה והדממה, לצד החרדה הקיומית, היהודית, העמוקה, הם באים, ומעניקים לנו את האפשרות לספר סיפור אחר.

זה נכון. מתקפת הפתע של החמאס תפסה אותנו לא מוכנים. כל הקונספציות קרסו. כל האשליות התפוגגו. נכון. שנים ארוכות של הדחקה הפכו אותנו לאדישים וזוחלים. נכון, העליונות המודיעינית והטכנולוגית שלנו לא עזרה לנו ברגע האמת במאום. הכול נכון. לרגע הובסנו. לרגע הושפלנו. יישובים הופקרו. בסיסים נכבשו. ערים ננטשו. זה נכון. הכול כואב ונכון.

אבל בתוך האפלה המרה הזו בקעו גם אלומות דקות של אור. אינספור, אינספור, אינספור גיבורות וגיבורים שעטו אל לב התופת, סיכנו את חייהם, ולעיתים אף הקריבו את נפשם למען אחיהם, למען עתיד ילדיהם, למען הסיפור ששמו מדינת ישראל. ואת הסיפור הזה, על הגבורה הזכה הזאת, את הסיפור הזה אנחנו רוצים לספר. למען הדור ההלום שלנו. למען הערכות והאחוה והאחריות שלהן אנחנו זקוקים עכשיו. ולמען הדורות הבאים.

3.

את המסע המופלא הזה, אל סיפורי הגבורה של השבעה באוקטובר, התחלנו בתחקיר ראשוני, שטחי ולא מעמיק. חיפשנו גיבורות וגיבורים. וכבר אז, בתוך יום וחצי, אולי פחות, מצאנו את עצמנו עם רשימה אינסופית של מאות רבות של אנשים. הסיפורים שהגיעו אלינו לא הפסיקו להדהים אותנו. איך ייתכן שביום אחד כל כך הרבה אנשים קפצו על רימונים. איך ייתכן שביום אחד כל כך הרבה אנשי רפואה ירדו לשטח וניסו להציל פצועים. איך ייתכן שכל כך הרבה לוחמות נחושות חיסלו מחבלים. איך ייתכן שכל כך הרבה אזרחים פשוטים, שלא קשורים לכלום, נסעו בלי פחד אל שדות הקטל כדי להילחם באנשים הרעים. אבינו שבשמיים, איך ייתכן שזכינו לחיות כאן, על האדמה הזו, לצד אנשים כאלה קדושים.

זאת האמת. זה לא סיפור אחד, קטן, אגבי ושולי. זו גבורה המונית, מאסיבית, אישית וקולקטיבית. זו גבורה שבלתי אפשרי למסגר או להגדיר. נשים וגברים, ילדים, בני נוער ומבוגרים, דתיים וחילונים, יהודים וערבים, אתיופים, מזרחים, רוסים, בדואים, אשכנזים, חרדים, ועובדים זרים, כולם לקחו חלק במופע הגבורה הזה, שאת גודלו ויופיו ייתכן שלעולם לא נבין. אוי, אלוהים, כמה גיבורים גילינו שיש כאן, בינינו. וכל אחד מהם הוא אור איתן. וכולם ביחד הצילו כאן תועפות של חיים.

ובמילים אחרות, הספר שבידיכם לא מסכם ולא מחזיק ולו קמצוץ מסיפורי הגבורה שהתרחשו באותו היום. הסיפורים שמופיעים כאן הם מדגם קטן ולא מייצג של סיפורים שנגעו בליבנו. היו סיפורים שפספסנו. היו גיבורים שלא הסכימו או לא יכלו להתראיין. היו כאלה שעדיין לא הסדירו נשימה. אם היינו רוצים, אם היינו מסוגלים, יכולנו להוציא בקלות שבעה ספרים נוספים של סיפורי גבורה מדהימים מאותו היום. מי יודע, אולי יום אחד זה עוד יקרה.

4.

רבי נחמן הצדיק לימד אותנו שגם בהסתרה שבתוך ההסתרה, גם ברגעים הכי נמוכים ושפלים ועצובים ועלובים, מסתתרת איזו אלוהות נשגבת, איזו אמת עמוקה. לאה גולדברג הצדיקה לימדה אותנו, שגם בתוך התופת הבווערת, גם בשיאה של מלחמת העולם, מותר לחלום על ימים של סליחה ושל חסד. מותר לשמוח על כף רגל חשופה שפוסעת בשדה חיטה. ובצומת הלבבות שבין דבריו של רבי נחמן לשיירה של לאה גולדברג, הספר הזה משתדל להתמקם. "יום אחד באוקטובר" הוא ניסיון קטן ונואש שלנו לראות את הטוב. לשמוח באור. להיזכר שגם בתוך התופת, גם בתוך השכול, גם בתוך אש הגיהנום, היו גיבורים. היו בני אדם, היה שם גם חסד. הגבורה שבספר הזה היא גבורה במובן רחב ונדיב. כן, יש כאן סיפורים על לוחמים ולוחמות, שחיסלו מחבלים ללא מורא. אבל יש פה גם סיפורי גבורה מסוג אחר. קשיש שמתישב על כורסה ומקריב את חייו כדי להציל את משפחתו. מתמודד נפש ג'ינג'י ששורד חמישה ימים בשג'אעיה. מיילדת שהופכת את הבית שלה לבית חולים שדה. תצפיתנית שמדווחת במשך חודשים ארוכים על אימונים צבאיים ותנועות חשודות. מתנדב זק"א שמתעקש לשמור על כבוד

החללים. מתנדב "איחוד הצלה" שמוצא מכתב אהבה בכיס של חייל הרוג, ודואג שיגיע ליעדו. וכולם גיבורים, וטהורים, וקדושים. וכולם שומרים על גחלת צלם האלוהים.

.5

עד עכשיו כתבנו בלשון רבים. ועכשיו אני (יאיר) רוצה לכתוב כאן משהו אישי. כשמלחמת עזה פרצה, בשבעה באוקטובר, שקעתי בדיכאון שכמוהו לא חוויתי כל חי. גדוד המילואים שלי לא גייס אותי. כשניסיתי להתנדב אמרו לי שאין צורך ואין סיבה. במשך שבועות ארוכים נותרתי בביתי, בתל אביב, חיוור מצער ומבושה. הפחד הקיומי שיתק אותי. כל חבריי התגייסו לצבא, ואני נשארתי מאחור, עם ילדים שלא נרדמים בלילה מפחד האזעקות.

בהתחלה עוד ניסיתי לעבוד, ניסיתי לתפקד, ניסיתי לכתוב. אבל לא הצלחתי להזיז את עצמי. כל הפרויקטים שלי הוקפאו. כל ההרצאות שלי בוטלו. כמה אנשים הציעו לי להוביל פרויקטים תיעודיים, אבל אני לא הצלחתי לצאת מהבית. לא הצלחתי לעשות כלום. בימים רגילים, כשאני לא בדיכאון, אני בן אדם די חרוץ. אבל בחודשים הראשונים של המלחמה, לא עשיתי דבר. הייתי קם בבוקר. צופה בסרטונים מחרידים. קורא זוועות באתרי החדשות. לומד על חטופים. בוכה על הרוגים. צועק על הילדים. וחוזר לכהות במיטה.

במשך שבועות ארוכים הייתי שקוע במרה רעה ושחורה. ואז, בדרך נס, ובזכות שותפתי האהובה אוריה, הגיעה ההזדמנות הזו לפתחי – לערוך ספר שמאגד בתוכו עשרות סיפורי גבורה. בהתחלה הייתי בטוח שאני לא אצליח להרים את עצמי מהעצב הזה. הייתי בטוח שאני לא אצליח לקרוא מילה. היום הנורא הזה גם ככה רודף אותי. מה הטעם להתפלל בו שוב ושוב. אני גם ככה לא מצליח לנשום בתקופה הזאת. אז בשביל מה.

אבל אז קראתי את הסיפור הראשון, על גיבור אחד שהציל אנשים מהמסיבה. ואז קראתי עוד סיפור, על שוטר שאיבד את חייו בשדרות. ועוד סיפור, על עובדת זרה שהצילה את האישה שעליה היא אמונה. ועוד סיפור, על בחור צעיר שהעיף רימונים ממיגונית. ועוד סיפור, על מפקדת שהצילה פלוגה שלמה. ומסיפור לסיפור, ומעדות לעדות, הרגשתי שהאוויר חוזר לי

לריאות. נכון, הסיפורים הללו נוגעים בכל הזוועות שהתחוללו ביום הזה. אבל הם נוגעים גם באור הטוב שפעם בו. והם העניקו לי, בשיא הדיכאון, רגע מתוק של נחמה.

וכך, בדרך פלא, בזכות הספר הזה, חילצתי את עצמי מהדיכאון המר. כשהתחלתי לעבוד על הספר, הייתי בשיאו של משבר נפשי שלא ידעתי כמותו כל חיי. ומסיפור לסיפור, מריאיון לריאיון, מטקסט לטקסט, הרגשתי שהחוסן הנפשי שלי נבנה. פתאום שמתי לב שאני כבר לא מעשן. אני כבר לא מכור לחדשות. אני כבר לא בוכה בלילה במיטה. יש לי הרבה יותר סבלנות לילדים שלי. והכול בזכות המתנה הזו שניתנה לי, להתבוסס בים מתוק של סיפורי חסד וגבורה.

זאת הייתה תקופה מכוונת עבורי. תקופה של חמלה ושל אהבה. התאהבתי באנשים שמופיעים בספר הזה. התאהבתי בסיפורים שלהם. בשפה היפה שלהם. בלב הטוב שלהם. בערכים שלהם. התרגשתי שהם היו כאן, או שהם עדיין כאן, איתי באותו העולם. הסיפורים שלהם גאלו אותי מהדיכאון שבו הייתי. הגיבורים הללו לא יודעים את זה, מן הסתם, אבל גם חיי שלי ניצלו בזכותם.

יומיים לפני שהספר ירד לדפוס, זכיתי להפוך לאבא בפעם השלישית בחיי. את הקריאה של הגרסה הסופית של הספר עשיתי במחלקת יולדות ב' באיכילוב, עם תינוקת קטנטנה בידיים. לפני כמה חודשים, בשיאה של המלחמה, בשיאו של ההיריון, שקעתי במחשבות שחורות ומרות על העולם שאליו אני מביא את הילדה הזו. אבל בזכות העבודה על הספר שבידיכם, הבנתי שבעולם הזה יש גם יופי, אמת, צדק, חסד ונחמה. ראויים החיים. ומותר לגעת בהם. ומותר לאהוב. ברוכה הבאה רוני קטנה. "רְנִי וְשִׂמְחִי בַת צִיּוֹן", רְנִי וְשִׂמְחִי רוני אהובה.

ואני מתפלל. אנחנו מתפללים. שהספר הזה יעניק לקוראים בו את המתנה הזו שאני קיבלתי. אנחנו מתפללים שהספר הזה יפיץ את הסיפורים המופלאים הללו, של האנשים המופלאים הללו, הלאה הלאה בעולם. אנחנו מקווים ומאמינים שהספר הזה יזכיר לקוראיו, שבתוך החושך האפל הזה, בתוך התופת הרעה ששטפה אותנו, התנוצצו להם אינספור סיפורים אנושיים וטהורים, שכל כולם אהבת אדם. זה ספר שמסוגל, כך אנחנו מאמינים, להפוך את הכעס לגאווה, את הפחד לתקווה ואת הצער העמוק לנחמה.

בשבעה באוקטובר החיים שלנו התהפכו עלינו. זה היה אחד הימים העצובים בתולדות העם היהודי. אבל גם בתוכו, דווקא בתוכו, זכינו לגיבורות וגיבורים, טהורים וזכים ואמיצים, אנשי אמת, אנשי צדק, אנשי חסד ואהבה. והגיבורים הללו הם התשובה לכל הצער והכאב. הם הקול הצלול והדק בתוך כל הרעש והמהומה. הם האור הטוב. הם החסד הרך. הם האור הטוב. הם הדרך הלבנה.

שיילי עטרי

"אתה מחזיק את הדלת, אני עם הילדה"

סיפורה של שי-לי עטרי

כפר עזה

1.

יהב ואני נפגשנו בבית ספר למשחק, ומהיום שנפגשנו ועד לרגע האחרון, לא הפסקנו לריב בינינו מי התאהב במי ראשון. אני תמיד אמרתי שהוא התחיל איתי. הוא תמיד אמר שאני התחלתי איתו. ייתכן ששנינו צודקים.

ללימודים ב"ניסן נתיב" תל אביב הגעתי אחרי תקיפה מינית שעברתי. הגעתי מאוד מאוד פגועה וסגורה. ומה שלא ידעתי, זה שגם יהב הגיע ללימודים עם פוסט טראומה משלו. הוא עבר בשנת אלפיים ושמונה אירוע ששינה את הנפש שלו ללא הכר. הוא היה בקיבוץ, בכפר עזה, ופשוט נחתה משום מקום פצצת מרגמה. לא היו אז ממ"דים, לא היה אז צבע אדום, והפצצה נפלה בבת אחת והרגה את ג'מי קדושים, אבא של אייל, החבר הכי טוב של יהב, ויהב היה שם קרוב בחצר, והוא הראשון שראה אותו שם. לפעמים הוא היה מספר לי על הרגע הזה שלנגד עיניו בן אדם הופך לגופה. הוא היה אז בן עשרים ושתיים, בחור צעיר בעולם, שכל האמון שלו במציאות נשבר.

אני זוכרת, בשנה א', הוא עשה תרגיל באחד השיעורים, הוא ביצע את השיר "ארול" של מאיר אריאל, כמונולוג, והוא היה כל כך כריזמטי. אני זוכרת שהסתכלתי עליו, הוא היה מואר באור במה כזה, בפנס צהוב, ואני הסתכלתי עליו וחשבתי לעצמי, "מי זה!", וגם חשבתי, "וואו, הוא מוכשר". לאט לאט מצאנו את עצמנו כל הזמן עובדים ביחד. כותבים ביחד. זה הבסיס של הקשר שלנו, היינו קודם כול פרטנרים שאוהבים ליצור אומנות אחד עם השני.

מה שקרה זה שבהמשך השנה הוא פשוט הזמין אותי לעשות איתו סצנה מ"רומיאו ויוליה". באחת החזרות היינו עייפים ושמונו לרגע ראש על מזרן מעופש קטן, ואני זוכרת שפתאום, כשהסתכלתי לו בעיניים ראיתי משהו שונה. ראיתי משהו שהזכיר לי תחושה של בית. לימים הבנתי שגם בשבילו זה היה רגע מכוונן, כשהוא הביט לתוך העיניים שלי באותו הזמן. מתישהו בחזרות לסצנה התנשקנו.

2.

לקח לנו קצת זמן להתייצב כזוג. הוא קצת נבהל, נראה לי, מכל מה שהוא הרגיש. אני הייתי אומרת לו שאני אוהבת אותו, והוא היה אומר לי, "אני לא יודע אם אני יכול", ואני אמרתי לו, "בסדר, אבל אתה אוהב אותי", והוא היה אומר, "אולי אנחנו לא נצליח להיות זוג", ואני הייתי אומרת, "בסדר, אתה תלך ותחזור שוב. מה זה משנה, בסדר, תלך ותחזור". כאילו, הייתי נורא בטוחה בזה שהוא אוהב אותי, אני לא יודעת למה. ידעתי שהוא אוהב אותי באופן עמוק. והיה לי מעין ביטחון באהבה שלנו. אמרתי לו, "אם אתה צריך זמן כדי להבין את זה, תיקח". וידעתי שהוא יחזור.

בשנת אלפיים ושש עשרה עברתי תאונת דרכים קשה. היו לי כמה שברים פתוחים ברגל שמאל, שברים קשים, ופגיעת ראש. הייתי בשיקום שנה וכמה חודשים. הייתי על כיסא גלגלים תקופה מאוד ארוכה, כי הניתוחים לא צלחו. יש לי נכות שנשארה, ומחלת כאב, ואני נעזרת במקל כדי ללכת. אני עושה כמעט הכול. אבל לאט.

בהתחלה התביישתי לצאת מהבית עם מקל. העדפתי לצלוע או שיכאב לי. עם הזמן מצאתי את עצמי בקושי יוצאת החוצה. עד שיהב אמר לי, "מאמי, למי את דופקת חשבון, אנחנו נקנה לך מקלות בכל הצבעים!", ובאמת הלכנו, חיפשנו ביחד מקלות שווים, קנינו לי מקל סגול, מקל זהב, מקל כחול. היה לי את כל המקלות האפשריים, והיה לי אפילו מקל כזה, עם פסלון קטן למעלה. מקל של רשעים.

ובערב אחד, ישבנו בבית שלנו אז ביפו, ואכלנו פסטה, פפרדלה, אני הייתי על כיסא גלגלים, ואז יהב, תוך כדי שאנחנו אוכלים, הוא פשוט מוציא קופסה קטנה כזאת, עם טבעת, ופותח אותה מולי. אני הייתי עם הפפרדלה בפה. לא הספקתי לבלוע ותוך כדי הביס אז אמרתי לו "כן". זה היה כמה

שבועות אחרי שהסבירו לי שאני לא אוכל ללכת. שיש סיכוי אפסי, אבל מדובר בניתוח נוסף שיש בו הרבה סיכון. אני חושבת שהבחירה של יהב להציע לי נישואים דווקא באותו רגע של ייאוש הייתה כדי לתת לי כוחות לא לוותר ולצאת לעוד ניתוח. וגם כי הוא כנראה רצה להתחתן איתי.

.3

אחרי התאונה שעברתי, התחלנו להגיע יותר ויותר לכפר עזה. הכול שם הרבה יותר מונגש לכיסא גלגלים. לי זה היה מאוד נוח, ויהב התחיל להתאהב שוב בקיבוץ. בזמנו אחרי הטראומה שלו הוא עבד עם אבא שלו בשדה, והאדמה פשוט ריפאה אותו. ככה הוא אמר. הוא התחיל לדבר על זה שנגדל ילדים בקיבוץ, ליד סבא וסבתא, ואני התנגדתי, לא בגלל המצב הביטחוני, פשוט פחדתי שיהיה לי משעמם, ושאני לא אמצא עבודה. ואמרתי לו, "אני לא רוצה, יש לי ויז'ן שאני רואה את עצמי יושבת מיניקה עצובה ליד דלת רשת כזאת". ויהב אמר לי, "דווקא לי יש ויז'ן אחר, אני מדמיין אותנו כזה יושבים בחצר, עם שאכטה ביד, ויש לידנו ילד, שמתרוצץ בדשא עם טוסיק חשוף, והוא רץ במים של הממטרות". שתקתי לרגע. דמיינתי את זה. אמרתי לו, "זה דווקא נשמע לי ויז'ן טוב". ככה החלטנו לעבור.

גרנו כאן שנתיים וחצי. קצת יותר. והאמת שזה היה חלום. שנינו יוצרי קולנוע, במאים, שחקנים. עשינו ארבעה סרטים בשנתיים האלה. הוא עבד בספיר, בבית הספר לקולנוע, ריכז שם את ההפקות, ואני ערכתי סרטים. הרבה מהפרויקטים מהדרום הגיעו אליי. אנשים מהמרכז באו לערוך אצלי בכפר עזה.

בסרט האחרון של יהב "הגדת קיבוץ", סרט באורך מלא שהוא צילם, כאן בקיבוץ, השתתפו המון אנשים מכפר עזה. גם איריס חיים שיחקה בסרט הזה. היא שיחקה מדהים. אני עדיין לא מסוגלת לגשת לסרט ולצפות בחומרים. יש מלא אנשים שמופיעים בסרט, מלא ניצבים שנרצחו, שנחטפו. חדר האוכל שצילמנו בסרט, מרוסס כולו. אני אערוך את זה מתישהו. אבל לא עכשיו. עדיין לא.

.4

סבא של יהב נפטר כמה ימים לפני הרצח. וביום שישי, בשישה באוקטובר,

בבוקר, קברנו את סבא שלו בבית הקברות בקיבוץ. ואני זוכרת חשבתתי לעצמי בהלוויה, וואו, איזה יפה בית הקברות הזה, זה בטח מדהים להיקבר פה, הכול כזה ירוק, עלים, עצים, ככה חשבת. ויהב דיבר בהלוויה, הוא מאוד אהב את סבא שלו, הוא דיבר על כמה שהוא היה לו משמעותי, ובסוף הוא אמר לו, "שלום ידידי, ניפגש!". זה היה לי מפחיד שהוא אמר "ניפגש". לא הבנתי למה הוא אמר את זה.

ובאותו היום בערב, הייתה לנו ארוחה משפחתית, של כל המשפחה שישבה שבעה, וכולם רצו לראות את הבת שלנו, את שיייה, היא הייתה בת חודש בסך הכול, ויהב לקח אותה והסתובב איתה והשוויץ איתה, שכולם יראו את הילדה שלו. שלנו.

ובדרך הביתה, בשבילים בחושך, דיברנו בינינו על כמה שהיה מיוחד, ואני זוכרת שאמרתי לו, "וואי מאמי, הדבר הכי טוב שעשינו בחיים זה לעבור לגור בקיבוץ", ויהב אמר, "וואי לגמרי" והמשיך לדבר על משהו אחר. ככה הרגשנו. שנינו הרגשנו טוב בחיים שלנו. הרגשנו שאנחנו במקום הנכון, ובזמן הנכון.

.5

בשש וחצי בבוקר התעוררנו מצבע אדום, ומבומים מטורפים. אני בחיים שלי לא שמעתי כמות כזאת של פיצוצים. אני הייתי עדיין במצב מדיטטיבי כזה, חצי ישנה וחצי ערה, כי חिकיתי לשייה שהייתה צריכה להתעורר רעבה. הייתי בהלם, ורצתי לממ"ד וראיתי שם את יהב, הוא כבר התחיל לסגור את החלון, ואת הדלת. והחלון שלנו לא באמת ננעל, אין שם צ'ופצ'יק. הדירה שלנו הייתה בשכונה של בתים ישנים. ובכתים האלה הממ"דים לא באמת ננעלים. אחר כך התחילו להגיע הודעות, יש חדירה, לנעול את הדלתות, להישאר בבתים, ובדיוק אז יהב קולט שהכלב שלנו לא איתנו, באקלי. אז הוא אומר לי שהוא הולך להביא אותו, ואני צועקת עליו, "אתה לא הולך להביא אותו!", פחדתי שהוא יצא, פחדתי שהוא ימות. ואז הוא לא הקשיב לי, הוא פשוט הלך, וחיפש את באקלי, והביא אותו פנימה. ובאקלי בדרך כלל נובח המון. אבל בגלל כמות הפיצוצים הוא היה ממש מבוהל. הוא פשוט ישב שם בשקט. ואני פחדתי ממש. התחלתי להתפלל, ולבכות, להתפלל, ולבכות,

ובאקלי שראה שאני בוכה, בא אליי, והתחיל ללקק לי את הדמעות. עד היום הוא מלקק לי את הדמעות.

לא עבר הרבה זמן, ופתאום אנחנו מתחילים לשמוע יריות. בהתחלה זה קטן. קצת יריות. ואופנועים. ואז אנחנו שומעים קולות שמתקרבים אלינו, וצועקים, צוחקים, אומרים שלום אחד לשני, "תעל! תעל!" ואנחנו קולטים שזה מתקרב, ואנחנו מתחילים לדבר בינינו בשפת הסימנים. לא מוציאים מילה. סימנו אחד לשני בלחישה הסכם שכמו אומר – "אתה מחזיק את הדלת, אני עם הילדה". אנחנו לא חשבנו שהם יבואו מהחלון, חשבנו שהם יכנסו לבית, שהם ינסו לפתוח את הדלת מבפנים.

ואז מסילת הברזל של החלון נפתחה. הם פתחו אותה בכוח, ואור גדול נכנס לחדר. הממ"ד היה חשוך וסגור לפני, ופתאום נכנס לתוכו אור יום. ויד של מחבל נכנסה פנימה, יד גדולה ומפחידה. שנינו כבר היינו עם הפנים לחלון. אני הייתי מאחורי הלב, ושייה הייתה על הידיים שלי. לא באמת היה זמן, המחבל כבר בתוך החדר, ובכל זאת יהב הסתובב אליי למבט אחרון קצר. לא פרידה של ממש. הוא רק סימן לי עם הראש לברוח. העיניים שלו היו ריקות כאילו הייתה בהן את ההבנה שזהו, זה הסוף.

אם הייתי יכולה לתאר במילים מה הוא אמר לי במבט שלו, זה נראה לי היה משהו כמו "סליחה מאמי". ואז הוא פשוט הסתובב בחזרה לחלון, פתח את הידית של הזכוכית ונאבק עם המחבל כדי להחזיק כנגדו את מסילת הברזל. הדבר האחרון שאני זוכרת, זה את האגן שלו זו כזה, בזמן שהוא נאבק במחבל. הוא היה בחור צר, רזה כזה, והאגן שלו זו. זה הדבר האחרון שאני זוכרת.

.6

יהב נשאר בממ"ד, ואני יצאתי החוצה, עם שייה ביד, ולקחתי שמאלה בשביל. אם הייתי לוקחת ימינה הייתי רצה ישר לתוך המחבלים. בפוקס לקחתי שמאלה. ואז התחלתי לרוץ, הייתי יחפה, בלי טלפון עליי, עם פיג'מה, ועם תחתונים כאלה, של קוטקס, לנשים אחרי לידה. רצתי, ובשלב מסוים הרגשתי סביבי מלא יריות, זה היה צליל שלא הכרתי, מין "פצצצ" כזה, משהו שורק כזה, והבנתי שאני הולכת למות אם אני ממשיכה לרוץ על השביל, אז נכנסתי

לאיזה שיח, ליד גדר במבוק של שכן שלי. ושמעתי אותם קוראים אחריי "תעל תעל!", עם צהלות שמחה, כאילו זה פרס להרוג אותי ואת שייה.

בגלל הרגל שלי לא הצלחתי לרוץ מהר, אז המשכתי לרוץ דרך השיחים, ואז התחלתי לרפוק על דלתות, וכל הבתים היו נעולים, עברתי מבית לבית, מחצר לחצר, והכול היה נעול, ופחדתי לצעוק אפילו "זאת שיילי", כי פחדתי שהמחבלים ישמעו אותי, כי הם עדיין היו ממש קרובים. באיזשהו שלב הבנתי שאין לי לאן ללכת, אז הסתתרתי בנישה קטנה, בין דלת רשת לבין דלת הבית של השכנה שלי, ירדנה. שייה איכשהו עדיין ישנה והתפללתי שהיא לא תתעורר. התפללתי וחיכיתי שם עד שלא שמעתי את הצעדים של המחבלים מעל הראש שלי. הצצתי דרך הרשת וראיתי שהמחבלים לא שם, ואז יצאתי משם, והמשכתי לרוץ ולרפוק על דלתות וחלונות של בתים.

ובאיזשהו שלב הבנתי שלא פותחים לי, אז מצאתי איזה מחסן גינה, ונכנסתי אליו, וסגרתי אותו. זה היה מחסן עץ. חיפשתי בפנים משהו חד. אני זוכרת שמצאתי פטיש, ועוד משהו ארוך, כמו אזמל. אז החזקתי את הפטיש ביד, והכנסתי את האזמל לפיג'מה שלי. וניסיתי להסתיר אותנו. הייתה שם מכונת כביסה, הסתתרנו מאחוריה, ושמתי מעל שייה אדנית, והרגליים הקטנות שלה בצבצבו מתוכה. אז שמתי עלינו עוד אדניות, ושקים כאלה, של חול ודשן. והתפללתי שהיא לא תתחיל לבכות.

ניסיתי לחשוב כאילו זו לא אני, ניסיתי לחשוב שאני עכשיו דמות בסרט שואה. דמות במחנה השמדה שמחביאה את התינוקת שלה במיטת קומתיים. זה לא אני עכשיו. אנחנו בתוך סרט. זה עזר לי להרגיע את הפחד, זה עזר לי לא לתת לפחד לשתק אותי. ואז ברגעים האלה, שהייתה שנייה לנוח אחרי שכבר עשיתי לנו מסתור, התחלתי פתאום לקלוט איפה אני. אני מתתי לצעוק לשמיים אבל הייתי חייבת שלא ישמעו אותנו. מתתי לצרוח. הרגשתי כלואה בתוך הגוף, וצרחתי צעקה אילמת בלי להשמיע קול.

מבחוץ שמעתי כל הזמן פיצוצים וצעקות של מחבלים. הם היו שמחים כאלה. אני שמעתי שאמרו עליהם שהם היו מסוממים, אבל אני לא הרגשתי שהם מסוממים. לא. הם לא היו אאוט. הם רדפו אחריי ואחרי תינוקת בת חודש כשהם צוהלים ושמחים. הם ירו בי ובשייה מתוך בחירה. אני שמעתי אותם. הם בחרו בזה.

ואחרי כמה זמן במחסן שייה התחילה לבכות. היה לה קשה במחסן כשהפסקתי לזוז כי היא רגילה להירדם בנענוע. הכנסתי לה אצבע בפה, וקיוויתי שהיא תירגע. לכמה רגעים זה הצליח, אבל היא התעוררה רעבה. היא לא אכלה מארבע בבוקר. הבכי שלה התגבר. ומבחוץ שמעתי צעקות, הרגשתי שהם שמחים שהם מצאו אותי. והבנתי שאם אני נשארת כאן אני גמורה. אני חייבת לצאת החוצה.

.7

מחוץ למחסן שהייתי בו היה דשא גדול, דשא ענקי, ואני הבנתי שאם אני רוצה להגיע לשורה הבאה של הבתים בשכונה, אני חייבת לחצות אותו. ניסיתי לדפוק על עוד איזו דלת, ושוב לא פתחו לי. ואז הבנתי שאין מה לעשות, אני חייבת לעבור את הדשא. ראיתי מתוך השיחים בעבר השני של הדשא, חדר כביסה של בית שהדלת שלו הייתה פתוחה. והחלטתי שאני רצה לשם. יצאתי מהשיחים והתחלתי לחצות את הרחבה של הדשא, והתחלתי לרוץ, רצתי רצתי, הכי מהר שיכולתי, לא להסתכל אחורה, לא להסתכל אחורה, לרוץ לרוץ לרוץ. והגעתי לחדר הכביסה. וכשאני מגיעה לשם אני שומעת מתוך חלון, מישוה לוחש לי, "בואי בואי, כנסי!".

זה היה הקול של זולי וזה היה הבית של זולי ולירון, המלאכים השומרים שלי. הם משפחה עם שלושה ילדים. הבית היה מוגף, וזולי שמר בכניסה, עם אקדח, וכשנכנסתי, הבן שלו נבהל ממני. הוא ראה אותי, גדולה כזאת עם פטיש ביד, והתחיל לצעוק, כי כנראה חשב שאני מחבל. ואני אמרתי להם, "סליחה, סליחה! לא ידעתי לאיפה לבוא". ראיתי את שלושת הילדים שלהם, ואמרתי ללירון, "סליחה, סליחה שהבאתי אותה, סליחה שהבאתי אותה לכאן", כי ידעתי שתינוקת, בסיטואציה הנוכחית, כשכולם צריכים להתחבא ולהיות בשקט, תינוקת בוכה זאת ממש פצצה מתקתקת, וממש חשבת לעצמי, שאני עכשיו, אני הולכת לגרום להם למות. כל כך התנצלתי. אמרתי ללירון "הם היו בחדר שינה שלנו הם נכנסו מהחלון, הם הרגו את יחב, הם רצחו אותנו, לא ידעתי לאיפה לבוא!", ולירון אמרה לי, "הכול בסדר, את עשית בריוק את מה שהיית צריכה לעשות. הם הרגו גם את אחותי".

לירון שמורה לי בטלפון עד היום כ"לירון מלאך שומר". אני בחיים לא אשכח להם את מה שהם עשו עבורי. את זה שהם הכניסו את שייה ואותי

פנימה, בידיעה של כל מה שיכול היה לקרות להם בגללנו. הרי לירון כבר ידעה שאחותה ובעלה לא בחיים, והילדה שלהם נחטפה, והיא הבינה בדיוק מה זה אומר להכניס אותנו לממ"ד שלהם.

במשך עשרים ושבע שעות הייתי שם איתה, ועם זולי, ועם שלושת הילדים שלהם, בממ"ד. עשרים ושבע שעות, עם תינוקת רעבה. אני לא מיניקה. לא הצלחתי להניק. ובכל פעם שהיא בכתה, אני התנצלתי, ולירון כל הזמן אמרה לי, "את לא צריכה להתנצל".

עשרים ושבע שעות בממ"ד. נהפכנו למין משפחה קטנה. אני והילדים היו לנו משחקים כאלה סביב שייה. כאילו פתחנו גן קטן. לירון הייתה עם הטלפון, וכל הזמן ניסתה לשלוח הודעות כדי לחליץ אותנו. זולי היה מחוץ לממ"ד הרבה, הוא פטרל בבית עם אקדח. הילדים הקטנים עזרו לי עם התינוקת. הם ליטפו אותה, והחזיקו אותה, ודאגו לנייר טואלט, שיהיה לה, כדי שהיא תהיה נקייה, כי לא היו לי חיתולים. הם באמת היו מדהימים.

ובשלב מסוים, אני לא זוכרת מתי, כל השעות האלה, הכול מבולגן לי, בשלב מסוים זולי נכנס לממ"ד, הוא כיבה את האור, ואמר, "טוב חברים, צריך ללכת לישון, יש לנו יום ארוך, לדעתי הצבא לא יגיע עד מחר בבוקר", הוא אמר לנו לצאת לשיירותים, לא להוריד את המים, וכולנו הלכנו בתורות, אחר כך חזרנו לחדר, זולי לקח קרש כזה, של מיטת ילדים, חסם את הידית של הדלת, התכסה בשמיכה ואמר, "יאללה חברה! לילה טוב!". הוא השרה עלינו הרבה ביטחון. ואני ראיתי אותו ואמרתי, "אה, טוב, אוקיי, הולכים לישון". בדיעבד זולי סיפר לי שהוא ראה בחוץ עשרות מחבלים, מסתובבים עם אר-פי-ג', הוא הבין שהאקדח לא יעזור לו, והחליט פשוט להיכנס ולהרדים אותנו. שלפחות נהיה שקטים.

.8

ובשלב מסוים, בזמן שישנו, נכנסו לבית אנשים, הם נכנסו וצעקו, "צה"ל! צה"ל! באנו להציל אתכם!", וזולי סימן לנו להישאר בשקט. היה לנו מזל ששייה איכשהו לא בכתה דווקא בשלב הזה. אני ולירון ניסינו להבין אם הם מדברים בעברית או בערבית. הם הסתובבו בבית, היו להם נעליים כבדות כאלה. ואיכשהו הם פספסו את הדלת שלנו, של הממ"ד שלנו. והם פשוט יצאו מהבית. אני ולירון לא הבנו אם זה צה"ל למה הם לא באים

לחלץ אותנו. רק כמה ימים אחרי החילוץ זולי סיפר לי שהם בוודאות היו מחבלים.

השעות עברו ועברו ועברו ועברו, ואני כל הזמן חושבת על יחב. הוא חי, מה איתו, הייתה שמועה שהוא פצוע וחולץ, אבל אני לא הצלחתי להירגע. כל הזמן הוא היה בתוך הראש שלי, וביקשתי ממנו שלא ימות. אמרתי לו בלב, "מאמי מאמי, אתה לא עושה לי את זה, אתה לא עושה לי את זה!" אבל כל מה שראו מבחוץ זו אישה שמנענעת תינוקת.

שייה כבר הלכה ונחלשה, הלכה ונהיתה אפאטיה. היא שאפה הרבה עשן, כי הבית שהיה צמוד אלינו נשרף. אני זוכרת שהסתכלתי עליה, וראיתי שהיא פחות מגיבה. זה היה רגע מאוד מפחיד, שאתה מרגיש שהילד שלך לא מגיב אליך. לירון במקביל הצליחה לקדם את החילוץ שלנו, היא שלחה הודעות למי לא, לצבא, לשב"כ, למשפחות שלנו, לחברים, לכולם.

ופתאום הגיע בוקר. אני זוכרת שפתאום שמעתי מחוץ לממ"ד ציפורים. ציפורים! זה היה הדבר הכי מוזר בעולם, אני לא אשכח את זה בחיים. בתוך כל היריות, והפיצוצים, פתאום ציפורים. וכמה שעות אחר כך הגיעו לחלץ אותנו. חיילים, אני לא יודעת מאיזו יחידה, הם דיברו עם לירון בטלפון ואמרו לה שהם בחוץ, אז פתחנו את הממ"ד ויצאנו החוצה, לתוך רכבים צבאיים כאלה, ממוגנים. אני זוכרת שמכל העשרים ושבע שעות האלה, החלק הכי קשה עבורי היה דווקא לצאת מהממ"ד. התחלתי לבכות. הילדים ניסו להרגיע אותי ואמרו לי, "תראי שׂילי יש פה צבא. אין מה לפחד יותר", והם לא הבינו שבכיתי בגלל שאני נפרדת מהם. בגלל שידעתי עמוק בלב שהם היו הפעם האחרונה בחיים שלי שאני ארגיש שיש לי משפחה.

כשיצאתי מהבית ראיתי מסביב בתים שרופים, וגופות של מחבלים, ואמרתי לעצמי, אל תסתכלי. ובאמת הפסקתי להסתכל. עד שיצאנו מהקיבוץ פשוט עצמתי עיניים, וחיבקתי את שייה, והתפללתי לאלוהים. בתחנת הדלק מחוץ לכפר עזה כבר היה רופא צבאי, שבדק אותה. היא הייתה במצב לא טוב, היו לה שקיות אדומות מתחת לעיניים, והיא בקושי הגיבה. היינו חייבים לפנות את שייה לבית החולים.

.9

מכפר עזה נסענו לנתיבות, ברכב צבאי. ומנתיבות לקחו אותנו באמבולנס

לסורוקה, לבית חולים. ורק אז, רק בנסיעות האלה, כשאני רואה בחלון מכוניות הפוכות, מכוניות שרופות, וגופות ועוד גופות, רק אז אני קולטת את האירוע. רק אז אני מבינה את כמות המחבלים שנכנסו, ואת כמות ההרוגים. אני הייתי בלי פלאפון כל היום הזה. וגם בבוקר, כשיהב כבר הבין מה קורה, מכל ההודעות ששלחו בקבוצה של הקיבוץ, הוא לא סיפר לי שום דבר. הוא הסתיר את זה ממני כדי שאני לא אלחץ עוד יותר. כשהגענו לסורוקה עשרות רופאים קפצו על הילדה. ברו"ח הרפואי שלה היה כתוב שהיא בוכה ללא דמעות מרוב שהיא מיובשת. היא הייתה יומיים עם חמצן כדי לנקות את הריאות שלה מכל העשן שהיא שאפה.

הקרבות בכפר עזה נמשכו שלושה ימים. רק אחרי שלושה ימים הצליחו לחלץ את הגופה של יהב. עד אז היו כל מיני שמועות שהוא פצוע או נעדר, או שהיו בבית ואין גופה, או שאולי הוא חטוף. אני חיפשתי אותו בכל מקום אפשרי. אני הרגשתי שאני משתגעת כי הרי ראיתי את הגוף שלו נאבק פיזית במחבל. ראיתי את האגן הצר שלו נאבק. אם הם ירו בי ובתינוקת אז מה הם עשו לו, למה שלא יירו גם עליי.

אבל אז הגיעה הידיעה. וברגע שהבנתי שזהו, הוא מת, צרחתי, ולא הצלחתי לקום מהרצפה. אמרו לי "שיילי בואי לסלון. בואי. בואי שבי איתנו בסלון", ולא רציתי לקום. הייתי שכר כלי. לא יכולתי לזוז מהרצפה. סמרטוט. אבל אז שייה בכתה, ובלי לחשוב פשוט קמתי אליה, לקחתי אותה לשידת ההחתלה והחלפתי לה חיתול. אחר כך עשיתי לה אוכל, ובלי לשים לב ישבתי בסלון כמו שכולם ביקשו.

ושאלתי שם את אימא של יהב, "מיכל, את חושבת שאני יכולה לשאוב זרע מבן אדם שהוא אזרח ולא חייל", כי ידעתי שאפשר לשאוב זרע מחיילים, אבל לא ידעתי אם אפשר מאזרחים. ומסתבר שכן. אבל בשביל לשאוב זרע מאזרח, צריך צו משפטי, ויש פרוטוקול ופרוצדורה שלמה. הבעיה היא שלא היה לי זמן לפרוטוקול. יש חלון הזדמנויות קצר מאוד מרגע הפטירה עד שהזרע נעשה לא שמישי. והגופה של יהב גם ככה שככה יותר מדי זמן עד שמצאו אותה. אבל לא עזב אותי הויזן שלו על הילד המתוק עם הטוסיק החשוף שיריץ בדשא עם המים של הממטרות. אני הייתי חייבת לנסות להמשיך את המשפחה שלנו, וכבר ראיתי מה שייה הצליחה לעשות לי כשלא הצלחתי לקום מהרצפה. היא היחידה שהצליחה להרים אותי.

אז התחלתי לצרוח בתקשורת, שיקצרו לי את הבירוקרטיה, שישנו את הפרוטוקול, שרק יחתמו לי, וייתנו לי את הצו, עשיתי בלגן ורעש, כמה שיכולתי, אבל במקרה של יהב זה היה מאוחר מדי. הרופא המקסים מאסף הרופא שעשה את השאיבה, אמר לי בלב כבד "הזרע לא שמיש. אבל עשית מה שיכולת". יהב שכב שלושה ימים בדירה בווערת מחום של הבית שנשרף. כבר לא היה מה להציל. וזה הלך איתי מה שהוא אמר, שעשיתי מה שיכולתי. ורק אז, רק כשהבנתי שאין לי זרע ממנו, רק כשהבנתי שאין לי עוד משימות, שיהב בסדר, אני יודעת איפה יהב, הזרע לא שמיש, רק כשנגמרו לי המשימות, התחלתי להתאבל.

מהניתוח של הזירה הבנתי שיהב נלחם במחבלים עד הרגע האחרון. כשהוא החזיק כנגדם את מסילת הברזל של החלון, הם זרקו מטענים ורימונים אל תוך חדר השינה שלנו, ושרפו את הבית שלנו, כשהוא בפנים. יהב, בניגוד לאינסטינקט הטבעי של בן אדם שהיה רץ החוצה, נצר את עצמו בבית וניסה למנוע מהם להיכנס. החייל שמצא את יהב סיפר לי שהם מצאו את הגופה שלו ליד העגלה של שיהב. הוא השתמש בעגלה כדי לחסום את הדלת שמובילה לחדר השינה. זה נוגע לי בלב לחשוב על זה שככה הוא מת, ליד עגלה של תינוקת. כאילו, איזה אופטימי זה, לחשוב שעגלה תצליח לחסום את השבעים מחבלים שהיו לנו מחוץ לחלון.

10.

יהב הקריב את החיים שלו כדי ששייה ואני נציל את עצמנו. הוא ניגש לחלון ונלחם במחבלים, כדי שאנחנו נוכל לרוץ. אני חושבת הרבה על הרגע הזה, שבו הוא בוחר לגשת לחלון. זה עוזר לי במצבים האלה שאני חושבת לעצמי, למה לא אמרתי לו, "מה אתה גיבור עכשיו! תברח איתי!", ומצד שני אני יודעת עמוק בלב שהוא היה עושה את זה טוב. כי זה יהב. הוא ייתן הכול בשביל מי שהוא אוהב. והוא כל כך רצה להיות אבא. נדמה לי שזה כל מה שהוא רצה בחיים האלה. וזו עובדה שגם אני וגם שיהב עכשיו בחיים. בזכותו אנחנו בחיים.

אני חושבת שהוא הבין שאני נכה ברגליים שלי, ושאני לא יודעת לרוץ מהר, אז הוא ניסה לעכב אותם. וגם אחר כך, אחרי שכבר יצאנו, הוא היה יכול לברוח החוצה. אני השארתי לו את כל הדלתות פתוחות. אבל הוא בחר

להישאר בבית. ולהילחם. כאילו שהוא אמר לעצמו, "זה או אני, או הילדה שלי". הוא כל כך אהב אותי ואת שייה, הוא אהב אותנו יותר מדי.

שייה הבת שלי היא הדבר היחיד שמעניין אותי כרגע. היא הדבר היחיד שעושה לי טוב. היא מביאה לי אור לחיים. בכל פעם שאני נשברת, בכל פעם שאני קורסת, היא מזכירה לי שהיא כאן. החיתול שלה הוא מה שמקרקע אותי. הבקבוק שלה הוא מה שמאפס אותי. והיא גם לא שיפוטית, היא לא מבינה את הדמעות. היא יכולה לראות אותי בוכה, ופתאום לחייך. והחיוך הזה, החיוך התלוש הזה, משאיר אותי עם חיוך על הפנים.

היה לנו הסכם, לי וליהב. היה לנו הסכם, שם בחדר, כשהמחבלים נכנסו – "אתה מחזיק את הדלת, אני עם הילדה". זה היה ההסכם שלנו. כל אחד מאיתנו קיבל תפקיד. וזה המצב גם כרגע. הוא עדיין מחזיק את הדלת. הוא יחזיק את הדלת הזאת כל החיים. ואני עדיין כאן עם הילדה. וכל זמן שאני כאן עם הילדה, אני לא אתן לאור שלי להיכבות. עם כל הטראומות שעברתי. אני חייבת, אני חייבת למצוא את האופטימיות שלי, ולמצוא סיבות לחיות. אני ראייתו אותו מקריב את החיים שלו בשבילי. ועשיתי איתו הסכם. "אתה מחזיק את הדלת, אני עם הילדה". אז אני עומדת בהסכם הזה. אני עם הילדה. וההסכם הזה שלנו משאיר אותי בחיים.

חבר טוב שלי שאל אותי לפני כמה ימים, "תגידי שיילי, אם את היית יכולה להיות מישהי אחרת, שלא היו קורים לה כל הדברים האלה, אם היית יכולה להיות חיים אחרים, היית עושה את זה, היית מתחלפת איתה", וחשבתי על זה שנייה, אבל אז אמרתי לו, "לא. הייתי מעדיפה לחוות את הכאב הזה עוד שישים אלף פעמים".

כי אם הייתי מישהי אחרת לא הייתי פוגשת את יהב, ולא הייתי חווה איתו שלוש עשרה שנים כאלה מדהימות, גדולות מהחיים. אם הייתי מישהי אחרת לא הייתי זוכה לסיפור אהבה כזה. הייתי יכולה להעביר חיים שלמים בלי להרגיש כזאת אהבה. לא משנה כמה נורא מה שעברתי, אני עדיין מודה שחוויתי את זה. אני עדיין בהכרת תודה. אני בהודיה על זה שראיתי אותו, עומד שם, עם הפנס הצהוב הזה, כזה מוכשר ויפה תואר, אני בהודיה על זה שפגשתי את הנשמה שלו, כששיחקנו את רומיאו ויוליה בניסן נתיב. שזיהיתי שם בתוך העיניים שלו בית. הייתה לי אהבה גדולה. גדולה מהחיים. יש לי ילדה וקוראים לה שייה. זה הסיפור שלי בעולם הזה.

דניאל ונריה שרעבי

נס פך הוּזְלִין

סיפורם של האחים שרעבי

דניאל שרעבי, נריה שרעבי

מספר – דניאל שרעבי

 פסטיבל נובה

1.

אני עברתי הרבה מצבים בחיים שלי. הרבה מצבים. גדלתי במשפחה חרדית, אבא שלי חזר בתשובה. נריה אחי ואני למדנו בבית ספר חרדי, אבל בכיתה ח' אני התחלתי להבין שזהו, שזה לא אני, זה לא הכיוון שלי בחיים. כל המחויבות הזאת, בעולם הישיבות, שכולם מכריחים אחד את השני, לא יודע, זה לא הסגנון שאני רוצה לעצמי בחיים שלי. ואז אחרי כמה מקרים שהיו, פשוט העיפו אותי מהישיבה, מכמה מסגרות. בסדר, זה המסע שלי. וואלה, אני מאמין שלכל אחד יש את הדרך שלו עם אלוהים. גם אם זה אומר ליטול ידיים, ולעשות קידוש, ולאכול ארוחה של חג, ואז לצאת למסיבת טראנס עד הבוקר. בסצנה של הטרנס יש מלא דתל"שים. מלא. זה ידוע. אולי זה קשור לזה שהאווירה היא כזאת חופשית, בלי מעצורים, סוף סוף בלי מעצורים! כשאתה ברחבה ורקד אתה לא מרגיש שמסתכלים עליך בשיפוטיות, כולם מחייכים, כולם אוהבים, כולם באו ליהנות. אז פעם ב יוצא לי לצאת למסיבה, להשתחרר קצת, לפרוק, להשתולל בלי שליטה, איך שבא לי, כמה שבא לי, לעשות מה שאני רוצה, ואולי לחזור להיות קצת ילד. בכל בן אדם יש איזה ילד שיוצא ממנו ברגעים המאושרים שיש לו בחיים.

אז אני כבר הרבה זמן בסצנה הזאת של הטרנסים והמסיבות טבע, ולטרנס אני אף פעם לא בא לבר. לפסטיבל נובה אנחנו הגענו ביחד חמישה חברה – אני, נריה אח שלי שצעיר ממני בשנה וקצת, שְׁלוֹ בן דוד שלנו, יוסף

וקארין. יוסף הוא החבר הכי טוב שלי בעולם, היינו יחד בפנימייה, התגייסנו לגבעתי ביחד. וקארין היא חברה ממש טובה של יוסף, וגם שלי. חברה כמו אחות. היא הייתה עם גבס במסיבה, שברה את הרגל בדיוק לפני האירוע, אבל במסיבה הזאת היא רקדה כמו גדולה! עם הגבס היא רקדה חחחח. וואלה אני לא יכול לצאת בלי החבר'ה שלי. אני חייב אותם איתי ברגעים האלה! כי ברגע שאנחנו יחד, ברגע שאנחנו חבורה כזאת של אנשים שכיף לי איתם, שטוב לי איתם, כשאנחנו משתוללים יחד, אחי, בן דוד שלי, ברחבה, אז אני פשוט מאושר. בכללי, כשאתה רוקד עם מישהו שאתה אוהב אותו ביחד, אתה פשוט נהיה בן אדם יותר טוב.

.2

הפסטיבל של הנובה זה פסטיבל מדהים, זה משהו מטורף, לא ראיתי משהו כזה בארץ. כמעט ארבע וחצי אלף איש היו שם. בכמה מתחמים כאלה, מסודרים. הפסטיבל זה משישי בלילה עד היום שלמחרת, אז הרבה חבר'ה נשארים לישון שם במתחם של הקמפינג, כדי לרקוד עם הזריחה. להביא את השמש.

שבת בבוקר, אנחנו באזור של הקמפינג, השמש מתחילה לעלות ואנחנו יוצאים מהאוהלים. הייתה זריחה מטורפת, אני לא אשכח את זה בחיים. טוב, אנחנו נכנסים לרחבה, רוקדים, שמחים, ופתאום המוזיקה נעצרת. אנחנו לא מבינים כל כך מה קורה, ואז מישהו מרים את הראש ואומר לנו, "יש טילים". ואנחנו רואים, ממש רואים איך כל השמיים נהיים אפורים, לבנים, עשן, פיצוצים ממש, ואני מתחיל לראות את הטילים עולים, ואני רואה את כל השמיים מתמלאים בפסים, בכמויות.

ואז נפתחו כל יציאות החירום של האירוע. ואני בחיים שלי לא ראיתי יציאות חירום נפתחות. התחלנו להתקדם ליציאת חירום, אני, נריה, שָלו, יוסף, וקארין, והבומים לא מפסיקים, לא מפסיקים, וההליכה הופכת להליכה מהירה, וההליכה המהירה הופכת לריצה. וכולם מסביבנו בריצות מטורפות, אנשים חותכים מהצר, חותכים מפה, חותכים משם, והיה רגע כזה, שנעצרנו ליד האזור של האבטחה, ואני שומע בקשר של המאבטחים, "ירו בכך של חסן, ירו בכך של חסן", שזה אחד המאבטחים. ואז הבנתי שיש יריות. שנכנסו מחבלים.